

Latvijas Republikas Valsts prezidenta kanceleja Prezidenta preses dienests

Pils laukums 3, Rīga-50, LV-1900, tālr. 7092122, fakss 7320404,
prese@president.lv, www.president.lv

Valsts prezidentes runa Evāņģēlisko kristiešu draudzes Zilais krusts namā Rīgā 2006. gada 19. decembrī

Dārgie *Zilā krusta* darbinieki un iemītnieki!

Man prieks šajā svētku priekšvakarā būt atkal jūsu vidū un redzēt, kā katru gadu šajā mītnē ir atkal kaut kas labs paveikts, ir atkal kāds projekts no jauna uzsākts vai turpināts.

Mans dēls Kārlis (*Kārlis Freibergs*) pie Jums ir biežāk viesos, un viņš man regulāri pastāsta par to, kā jums šeit klājas un kas jums jauns.

Dzirdot par Kārļa Dreimaņa (*Zilā krusta draudzes vadītājs*) nelaimi ar ērci, ir viena lieta, ko sapratu – ne tikai Jums visiem vajadzētu potēties pret ērcu encefalītu, bet īstenībā, tādā zemē kā Latvija visiem būtu jābūt potētiem pret ērcu encefalītu. Man šķiet, tas ir kaut kas izdarāms un tā ir viena nelaime, no kuras būtu iespējams izvairīties, un tas neprasītu tik ārkārtīgi lielu ieguldījumu.

Ir citas nelaimes, kas cilvēkam nāk dzīvē, visādi pārdzīvojumi, negaidīti pavērsieni, bet dažreiz viņš, pašam nemanot, soli pa solim, no vienas dienas uz otru lēnām ieslīd kādā paradumā, dzīvesveidā. Tāds cilvēks pats nemaz varbūt neapjēdz, ka ar katru soli grimst dziļāk purvā, vai varbūt apjēdz un viņā rodas kāds spīts, kādas dusmas pret sabiedrību un citiem, ka viņš gan viņiem parādīs un ka viņš nav tāds, kā visi citi, ka viņam nav jādzīvo tā, kā visiem citiem, un viņš darīs, kā pašam patīk un vieglāk. Bet tas “kā man patīk” un “kā man vieglāk” cilvēkam ļoti bieži ļoti dārgi maksā. Tad, kad viņš apjēdz, cik dārgi tas viņam ir maksājis, tad ļoti bieži ir gandrīz neiespējami no purva izkļūt ārā, it īpaši tas ir grūti vienam pašam saviem spēkiem. Tamdēļ tik ļoti nozīmīgi ir, lai cits, kurš to pašu purvu ir izbridis un tomēr iznācis otrā pusē ārā sausām kājām un ir atgriezies parastā, normālā dzīvē, ir atguvis savu pašcieņu kā cilvēks, ir apzinājies no jauna, ka arī viņš ir vērtība, ka viņš arī tāpat kā visi citi cilvēki ir Dieva dots, vienreizējs nācis pasaulē, lai savu mūžu nodzīvotu. Lai kāds viņš arī būtu, visā pasaules kārtībā arī viņam ir sava vieta paredzēta, arī bez viņa šī pasaule nevar iztikt, tādēļ tik svarīgi ir, lai ikviens atrastu savu vietu zem saules. Ir tik labi, ja tie, kuri to ir sapratuši var pasniegt roku savam brālim un palīdzēt viņam, kad viņš ir iestidzis visdziļākajā purvā un kad viņam klājas vissmagāk kā jebkad dzīvē. Šī pasniegtā roka ir līdzcilvēka līdzcietība un mīlestība, tā caur viņu izpaužas arī Dieva mīlestība.

Es domāju, ka daudzi no Jums šajā patversmē tieši to ir atskārtuši, ka Dievs jūs nekad nav pametis, viņš vienmēr ir bijis ar jums, un ir tikai jautājums, vai jūs esat spējuši atvērt savas sirdis un sajūst viņa mīlestību, viņa interesi par jums un to, ka viņš jūsos ir iedēstījis to pašu dvēseli, ko jebkuram citam. Jūsu dvēsele ir uzticēta jums jūsu miesā un, ja jūs darāt pāri savai miesai, jūs darāt pāri savas dvēseles templim. Tamdēļ ikvienu, kas ir šajā zālē, es vēlētos uzmundrināt – pacientieties parūpēties par savas dvēseles templi! Tas ir svēts pienākums ne tikai pret sevi pašu, bet vispār pret cilvēku kā radību. Jūs esat Dieva bērni un cilvēka bērni.

Es novēlu jums visiem apzināties savu vērtību, savu pašcieņu un arī to, ka Dieva mīlestība jums pieder vienmēr. Īpaši to der atcerēties tagad – Ziemassvētku priekšvakarā. Novēlu, lai šajā patversmē jūs, kas esat aizgājuši no tās dzīves, kas katram bijusi paredzēta no dzimšanas un kaut kur esat nomaldījušies, lai šeit, nonākuši atkal patvērumā, jūs

atrastu atkal paši sevi , uzticību sev un savai nākotnei. Es novēlu, lai jūs izjustu Ziemassvētku gaismu, prieku un cerību savās sirdīs!